

Obr v nouzi

Za okny hřmělo a bouřilo. Přes měsíc letěly mraky a víchř honil listí. To se bude dobře spát, pomyslel si Honzík, po krk zavrtaný ve svém peřinovém hradě na posteli. Mezi velkými, měkkými polštáři mu vykukovala jen hlava.

Pozoroval, jak se na zdi míhají stíny větví, ohýbaných a kroucených větrem. Někdy se v měsíčním svitu pod ná-
porem víchřice zakomíhal dokonce celý strom.

„Spíš už?“ zašeptal Honzík.

„Ne,“ odpověděla mu šepem jeho sestra. Maruška žádné stíny na zdi nepozorovala. Schovaná pod přikrývkou slyšela jen svůj dech. Na povlaku peřiny kvetla barevná kvítka. Maruška byla krtek a nad ní voněla letní louka.

Na okamžik vystrčila nos a zeptala se: „Kdy se vrátí máma s tátou?“

„No... potom,“ řekl Honzík.

„To je moc dlouho,“ povzdechla si Maruška. Ještě si nezvykla, že rodiče někdy chodí pryč. To Honzík už ano. Jenže on je přece velký kluk, starší bratr, který umí být sám, schovaný pod svou peřinou, sám se svou sestrou, úplně bez rodičů.

Přes zeď se přehnal další mrak. Nebo snad na ni skočil bouřkový tygr... Honzík ho jednoduše odfouknul.

„Nemůžu spát,“ postěžovala si Maruška, „takhle sama.“

„Jak sama?“ zeptal se Honzík. „Jen se koukni na zeď. Teď tam plaval ptakopysk. A támhle se plazí stromový had. A teď... Dávej pozor! Jde po tobě nehtohryz!“

„Co?!“ vyjekla Maruška a zmizela ve své skrýši.

A najednou i Honzíkovi naskočila ze stínů husí kůže, ačkoli byl přesvědčen, že na něco takového je už velký. Zasmál se trochu Marušce a kvílení větru hned znělo veseleji.

„Maruška je ustrašený krtek,“ řekl a pak sebou škubnul, protože někdo zatúkal na okno.

Opravdu někdo tůkal na okno?

Honzík zadržel dech. Maruška nedýchala už dávno.

A zase to ťukání!

„Honzíku!“ zašeptala Maruška tak tiše, že ji bylo sotva slyšet. „To nám opravdu někdo ťuká na okno?“

Honzík zašilhal ke zdi, kde před chvílí sledoval stíny: zeď ale nyní byla celá černá, jako by měsíc zakryla nějaká velká tmavá hlava.

„Nehýbej se, Maruško!“

„Honzíku, kdo je to?“

„To musí být jedině obr.“

„Obr?“ zajíkla se Maruška.

„Kdo jiný by nám mohl klepat na okno. Jsme moc vysoko,“ zašeptal Honzík. Vzpomněl si, jak jednou chtěla Maruška poslat na zahradu svého plyšového pejska: musel svázat tatínkovu šálu s maminčinou a ještě svou a sestřinu, aby po nich mohl pejska spustit až dolů.

„Co od nás ten obr může chtít?“ sykla Maruška.

Vtom se ťukání ozvalo znovu.

A nějaký hlas, tak dunivý, až se okna roztřásla, zvolal: „Pomoc!“

„Co budeme dělat?!“ zapištěla Maruška pod dekou.

„Já nevím,“ zašeptal Honzík.

„Pomoc!“ ozvalo se znovu za oknem.

„Třeba mu spadla na hlavu větev!“ napadlo Marušku.

„Obrům nic na hlavu nepadá. Jsou větší než všechno ostatní,“ namítl Honzík tiše.

Větší než všechno ostatní..., pomyslela si Maruška a zkusila si to představit.

Honzík se odvážil pokradmu podívat k oknu. Tam, kde v noci obvykle vídal strom a měsíc na obloze, teď neviděl nic jiného než šedivou šed'. A uprostřed té šedivé masy bylo malinké oko, které koukalo přímo na něj do postele.

„Ooobr!“ vykoktal Honzík.

„Vidíš ho?“ ptala se Maruška.

Oko pozorovalo Honzíka. „On vivividí nás!“

„Pomozte mi! Musím se tu schovat!“ zavolal hluboký hlas.

Schovat? Tady? Honzík nevěřil svým uším. Ale jak by mohl odporovat obrovi?

„Ooobře, mumumůžu ti dadadát jen župan. Proti bouřce,“ zavolal na oko. „Ale za to nám nic neuděláš.“ Honzík se rozechvěle postavil. „Maruško, dáme mu tvůj župan. Položíme ho dole před dveře.“

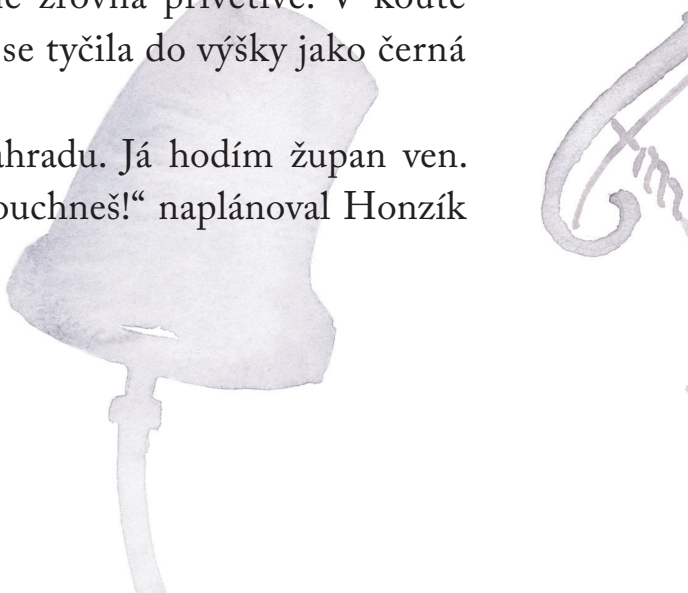
„Přece mu nechceš otevřít?!“ vykřikla Maruška.

„A umíš si představit, co by se stalo, kdybychom mu nepomohli? Víš, jak by zuřil?! Kromě toho budou dveře zase zavřené dávno před tím, než se stihne sehnout.“ Honzík chvátal do koupelny.

„Nenechávej mě tu s ním samotnou!“ vyjekla jeho sestra. Odhodila peřinu a běžela za bráškou.

Děti vzaly župan a sešly dolů po schodech. Obývací pokoj nepůsobil potmě zrovna přívětivě. V koutě dřepělo křeslo, knihovna se tyčila do výšky jako černá věž.

„Ty otevřeš dveře na zahradu. Já hodím župan ven. A pak ty dveře hned zabouchneš!“ naplánoval Honzík akci. „Je to jasné?“

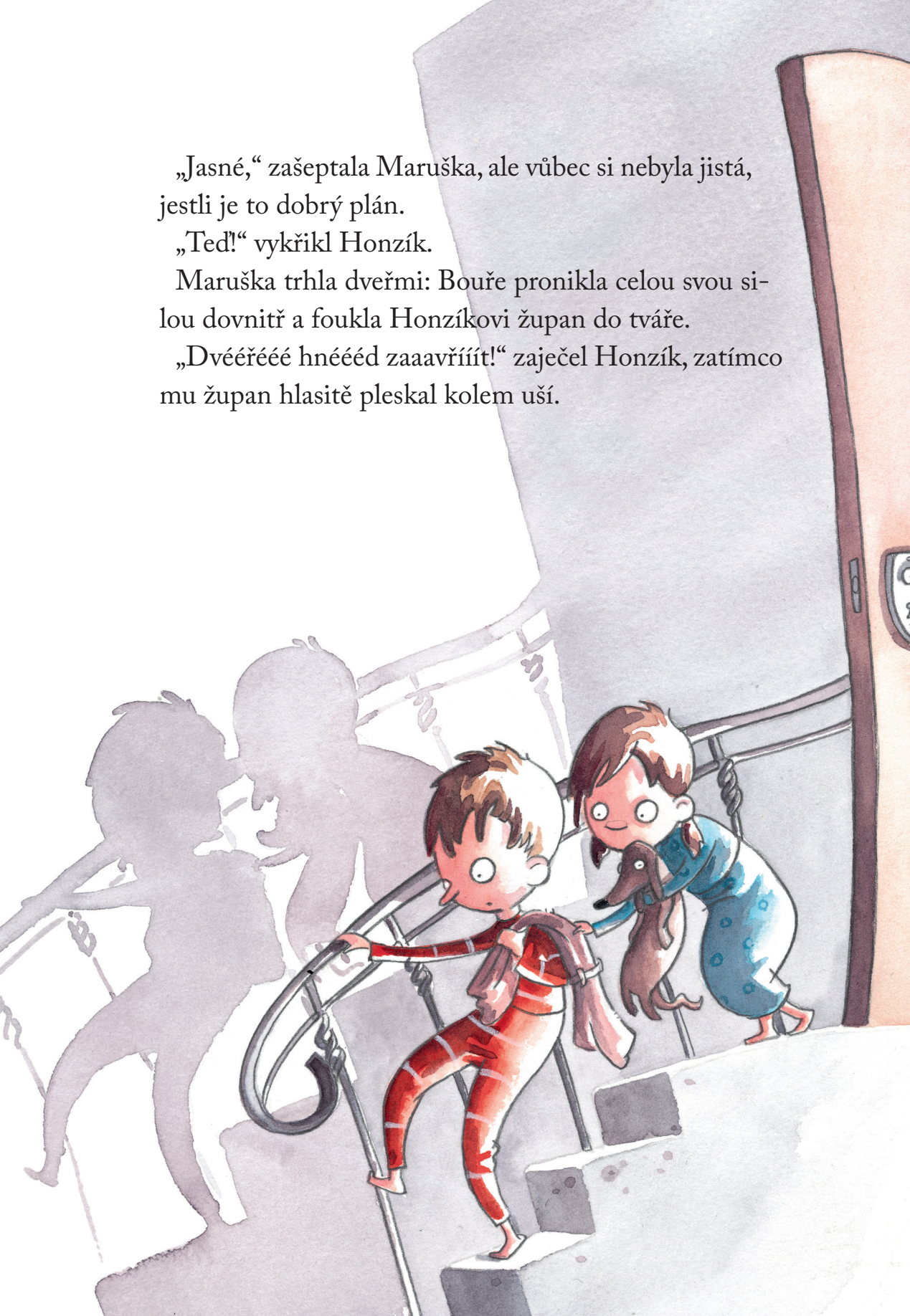

„Jasně,“ zašeptala Maruška, ale vůbec si nebyla jistá, jestli je to dobrý plán.

„Ted!“ vykřikl Honzík.

Maruška trhla dveřmi: Bouře pronikla celou svou silou dovnitř a foukla Honzíkovi župan do tváře.

„Dvéěrééé hnéeéd zaaavřííít!“ zaječel Honzík, zatímco mu župan hlasitě pleskal kolem uší.

Maruška tlačila a strkala do dveří, ale její ruce byly slabší než vítr. „Jáá nemůůžuuu!“ křičela.

Venku na zápraží uviděla dvě obrovské nohy. Nebo jich snad je víc?! „Honzíku! Máá čtyříí noohýýý! A shýbá se!“ zapištěla.

Bouře se hnala obývánkem, rozhazovala noviny, převracela vázy s květinami, shazovala židle. Honzík bojoval s županem.

„Honzíkuu! Ten oooobr... on... on chce dovnitř!“ křičela Maruška.

A najednou bylo ticho, bouře byla pryč. Honzík odhodil župan na zem a nevěřil tomu, co vidí: ve dveřích jako korkový špunt vězela veliká šedivá hlava. Z hlavy vyrůstal a kroutil se mohutný chobot. Jestli Honzíka nešálil

zrak, bylo to, co se cpalo do dveří, skutečný obří slon.

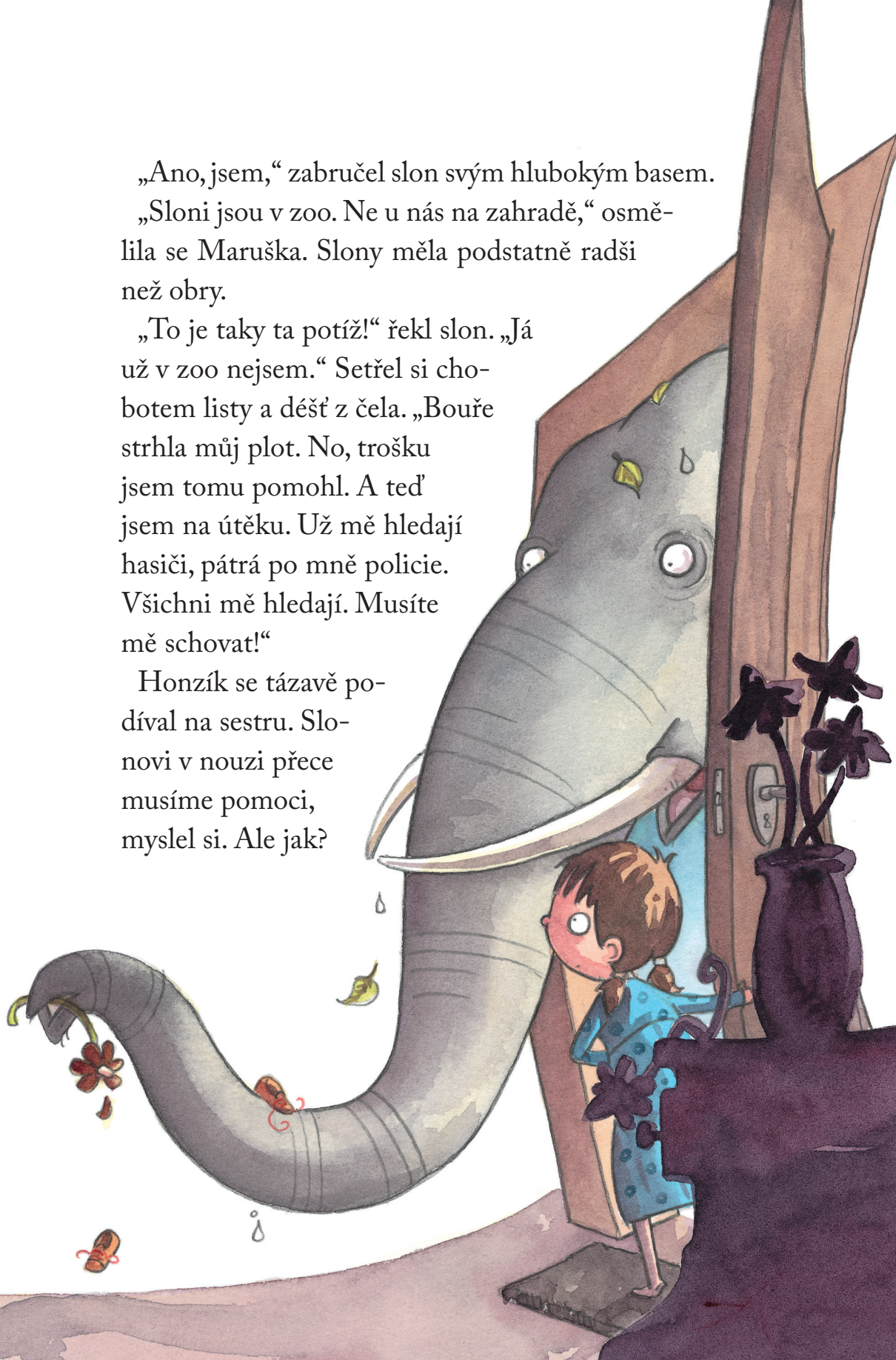
„Ty jsi opravdu slon?“ zeptal se Honzík.

„Ano, jsem,“ zabručel slon svým hlubokým basem.
„Sloni jsou v zoo. Ne u nás na zahradě,“ osmě-
lila se Maruška. Slony měla podstatně radši
než obry.

„To je taky ta potíž!“ řekl slon. „Já
už v zoo nejsem.“ Setřel si cho-
botem listy a déšť z čela. „Bouře
strhla můj plot. No, trochu
jsem tomu pomohl. A teď
jsem na útěku. Už mě hledají
hasiči, pátrá po mně policie.
Všichni mě hledají. Musíte
mě schovat!“

Honzík se tázavě po-
díval na sestru. Slo-
novi v nouzi přece
musíme pomoci,
myslel si. Ale jak?

„Mohli bychom otevřít šoupací dveře na terasu,“ navrhl. „Uvnitř ho nikdo neuvidí.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasila Maruška, „teda... možná.“

A tak se stalo, že se do obývacího pokoje velkými posuvnými dveřmi ze zahrady protáhl slon. Nejdřív hlava, potom hřbet a břicho a úplně nakonec široké pozadí. Teď tam stál, obrovský, šedivý a mokrý od deště. Hlavou se opíral o strop, zadkem o zeď, chobot se mu ohýbal a kroutil. Honzík a Maruška se cítili nesví. Co nabídnout slonovi, když k vám znenadání přijde na návštěvu?

„Nechtěl bys šálek horkého kakaa?“ zeptala se Maruška.

„Ne, děkuji,“ odmítl slon. „Ale mohl bych se posadit? Je tady trochu těsno.“

Honzík přikývl. A tak slon pomalu spustil svůj obrovský zadek na pohovku, která pod jeho váhou okamžitě povolila.

„Děkuji vám,“ řekl slon. Strčil chobot do vázy a na jediný záťah ji vysrknul.

„Tak!“ řekl. „Musím do Afriky.“

„Do Afriky?!“ zvolal Honzík.

„Kde to je?“ zeptala se Maruška.

„Jak to mám vědět?“ opáčil slon, který znal jenom zoo-